

НЕБЕСНА КРИЖИЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 1(69)
1.01.2019 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

а/с 5627
м. Вінниця,
21011, Україна

НАРОДЖЕННЯ ПЕРЕДВІЧНОГО

**Де ж тая правда, звідки з'явилась,
Де ж вона нині на світі є?
Там в Віфлеємі в яслах родилась,
А тепер в вірних серцях живе!**

«Нема правди в світі», — кажуть люди.
«...**правда Божя явилась, засвідчена
Законом і Пророками.**» (Рим. 3:21), —
каже Слово Боже. Чому ж тоді люди ка-
жуть, що правди немає? Бо не там її шу-
кають! Шукають її серед людей, а вона
у Бога! Але ж Бог на небі, а ми на землі!
Так, та Бог прийшов на землю через Сина
Свого, а із Ним і правда прийшла на цю
землю щоб оселитися в людських серцях
!

**Христос народився!
Славимо Його!**

Прийміть найщиріші вітання із ве-
ликим святом Різдва Христового! Воно
завжди приносить чудові миті, незабутні
хвилини щастя і благодаті. У світле
свято Різдва бажаємо вам добра і щастя,
благополуччя і затишку вашому дому,
душевної теплоти, взаєморозуміння і під-
тримки в сім'ї. Нехай ваші серця будуть
наповнені Божим миром, радістю, спокоєм
та щастям.

Напевно, Україна в плані святкування
Різдва Христового являється самою уні-
кальною країною у світі. Адже ми з ми-
лості Божої маємо дві офіційні святкові
дати Різдва, затверджені на державному
рівні, — 25 грудня та 7 січня. Зараз ведуть-
ся дискусії з приводу того, коли ж пра-
вильніше відзначити Різдво Христове: за
Григоріанським календарем (25 грудня),
чи за Юліанським календарем (7 січня).
Але правда полягає у тому, що ми святкує-
мо не дату, а подію! Адже ми можемо і що-
дня дякувати Богові за народження Його
Сина. Месія прийшов у наш світ майже
2000 років тому, і ми повинні розуміти, що,
зважаючи на такий значний період, визна-
чити абсолютно точну дату неможливо,
тому для нас повинна мати вирішальне
значення не точність дати, а величність
події. Біблія не вказує конкретного дня
чи року, коли саме народився Христос.
У Євангелії від Луки лише зазначається,
що Він народився в часи правління ім-
ператора Августа у період, коли Сирією
правив Квірїній. Йосип із Марією прожи-
вали у місті Назареті, але народився Ісус
у Віфлеємі, оскільки Його батьки були
зобов'язані прибути у це місто, щоб при-
йняти участь у переписі населення, який
вперше проводився в країні за наказом
імператора Августа. Саме такі історичні
дані дозволили дослідникам визначити

рік народження Месії. Не дійшли до нас
також і історичні джерела, які б вказували
на те, що протягом перших трьох століть
християни мали окремо встановлене свято
Христового Різдва. Однак це не стало
перешкодою для збереження віри та по-
ширення християнства у багатьох країнах,
навіть якщо за це багатьом благовісникам
довелося заплатити життям. Із історичних

нам це свято. Тому зрозуміймо, що для
Бога зовсім не важливо, яку дату ми обе-
ремо для святкування. Єдине, що для
Нього важливе — це наше ставлення до
Його Сина.

Ми усі звикли дарувати один одному
подарунки на Різдво, при цьому дуже час-
то забуваючи, що найбільший подарунок
зробив нам Бог-Творець — послав у світ

джерел, що збереглися, відомо, що рішен-
ня про святкування Різдва Христового
25 грудня було прийняте на Єфеському
церковному соборі в 431 році. Але істо-
рично склалося так, що у різних країнах
по-різному відзначають це свято. Римо-
католицька церква, більшість протестант-
ських церков та частина православних
церков (Константинопольська, Грецька,
Болгарська, Румунська, Албанська, Кіпр-
ська, Александрійська) святкують Різдво
з 24 на 25 грудня. Більшість православних
церков (Українська, Російська, Єрусалим-
ська, Сербська, Грузинська, Чорногорська,
Польська, Бесарабська Румунська), Укра-
їнська греко-католицька церква, Російська
греко-католицька церква, багато Східних
католицьких церков святкують Різдво
в ніч з 6 на 7 січня.

Як кожна країна та народність, так
і кожна сім'я має свої традиції святкуван-
ня як самого Різдва, так і святвечора. Але
вирішальне значення мають не традиції,
кількість страв на столі, види колядок
і т.п., а Винуватець торжества — Божий
Син. Дуже часто за святковою метушнею
ми можемо геть забути про Того, Хто дав

Свого Сина і дав благодать усім людям
через Нього. Ми звикли до різдвяних кар-
тинок, де зображені Марія із Йосипом та
новонароджений Ісус, що лежить у яслах
у хліві, але Ким насправді Він являється
— можемо так і не знати. Ми можемо
з року в рік дивитися на зображення пас-
тухів у вертепі, які прийшли вклонитися
за звісткою ангелів Спасителю — Царю,
але самі ніколи Йому так і не вклонити-
ся. Часто ми, як діти, уявляємо собі Ісуса
маленьким милим Немовлям, що лежить
у яслах, мирно спочиваючи, але лише де-
тальне дослідження Слова Божого дає нам
відкриття Його істинної сутності. Вона
настільки велична, що нам важко її осяг-
нути і зрозуміти в повній мірі.

Ми вважаємо, що Ісус народився у Ві-
флеємі дві тисячі років тому, а Слово Боже
нам відкриває, що Він є Однородженим
Божим Сином, народженим Богом до ві-
кових часів. Отець каже, звертаючись до
Нього: «**Ти Мій Син, Я сьогодні Тебе по-
родив.**» (Євр. 5:5). Ангели, увесь Всесвіт,
земля і все, що на ній, перші люди — усе
було створено Богом і тому являється Його
творінням, лише Божий Син був наро-

джений Творцем до початку існування
часів. «**Він є подобою невидимого Бога,
Перворідний з усякого творива. Бо Ним
створене все, що на небесах і на землі,
видиме і невидиме ... все Ним і для Ньо-
го створене!.. Він є перш усього, і все
Ним стоїть.**» (Кол. 1:15-17). Тобто через
Свого Сина Бог створив виключно все, що
існує. У Євр. 1:6 описано, що далі Бог ввів
Перворідного у створений Ним Всесвіт
і сказав: «**Нехай поклоняться Йому всі
ангели Божі.**» На початку Євангелії від
Івана (1:1) апостол відкриває нам, що Ісус
Христос являється також Словом Божим,
через яке усе постало: «**Споконвіку було
Слово, а Слово було в Бога, і Слово було
Бог.**» А коли виповнився визначений Бо-
гом час, Божий Син зодягнувся у людське
тіло і прийшов на землю, народився від
Діви Марії у Віфлеємі, за оселю обрав
стайню для худоби та убогі ясла. Це ста-
лося біля двох тисяч років тому в Юдеї
і послужило основою святкування Різдва.
«**І Слово сталося тілом, і перебува-
ло поміж нами, повне благодаті та
правди, і бачили ми славу Його, у як
Єдинородного від Отця.**» (Ів. 1:14).

Той, що лежав у яслах, є Альфою і Оме-
гою, Початком і Кінцем усього, що існує.
Він — вічний Первосвященик, Перший
і Останній, який увійшов у саме небо із
Своєю кров'ю, пролитою за наші гріхи.
Він — наше вічне виправдання за усі наші
злочини. Він добровільно залишив Боже-
ственну славу, яку мав у Отця перш ніж
світ постав, умалив Себе і з вигляду був як
людина, прийняв покарання і смерть без
усякої провини, здолавши смерть, воскрес
і знову увійшов у вічну славу, посівши на
престолі праворуч Отця. Ім'я Його вище
всіх імен, перед Ним вклонятиметься
кожне коліно і кожен язик визнаватиме,
що Ісус Христос — то Господь на славу
Бога Отця!

Останньою Книгою Нового Заповіту
є Об'явлення апостола Івана. Він бачив
на небесах прославленого Господа Ісуса
Христа і описав це: «**І побачив я небо
відкрите. І ось білий кінь, а Той, Хто
на ньому сидів, зветься Вірний і Прак-
дивий, і Він справедливо судить і воює.
Очі Його немов полум'я огняне, а на
голові Його багато вінців. Він ім'я мав
написане, якого не знає ніхто, тільки
Він Сам. І зодягнений був Він у шату,
покрашену кров'ю. А Йому на ім'я:
Слово Боже.**» (Об. 19:11-13) Ось ким
насправді являється маленьке Немовля,
що народилося біля двох тисяч років тому
у Віфлеємській стайні.

Павліна Снівак

«Блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть»

Ці дорогоцінні слова належать Господу нашому Ісусу Христу. Це одна із заповідей блаженства, яку Він проголосив у Своїй Нагірній проповіді. Хто ж такий миротворець? За тлумачним словником, це той, хто сприяє встановленню миру, усуває ворожнечу, сварки. Якщо прослідкувати за історією людства, то воєнних років на землі було більше, ніж мирних. Хтось поражував, що з останніх чотирьох тисяч років на землі тільки триста були мирними. В пошуках миру на всій землі людство безуспішно спробувало тисячі шляхів. Мільйони готові були піти на будь-які жертви, тільки б отримати мир і спокій. Спокій глибокий і непорушний. Але все марно.

Проблема в серці людини від юності її. Де ж рішення цієї проблеми? Воно є! Цю проблему вирішив Бог, коли послав в світ цей Свого Сина Ісуса Христа, який і приніс нам цей довгоочікуваний мир. В Старому Заповіті, в книзі Буття, є таке пророцтво: «Не відійде скипетр від Іуди і законодавець від стегон його, доки не прийде Примиритель, і йому покійність народів» (Бут.49:10). Примиритель – це і є Ісус Христос, Господь, Месія, Який і приніс нам мир з Богом.

Коли Ісус народився у Віфлеємі, то Ангели явилися пастухам і сповістили про цю подію, вони славили і вигукували: «Слава у вишніх Богу і на землі мир, в людях благовоління» (Лук.2:14). Отже, не може бути істинного миру на землі між людьми, поки у нас немає миру з Богом. Господь ніколи не був ворогом людині, це люди свідомо стали ворогувати з Богом. А почалося це у Едемському саду, коли Адам повстав проти

Бога, спокушений сатаною. Ось звідки почалась ворожнеча.

Без Бога неможливо налагодити щасливе життя, бо де ж узяти той глибокий внутрішній мир? Джерелом цього миру є Бог. Сам Бог Отець примирив нас з Собою за допомогою Сина Свого Ісуса Христа, коли віддав Його за гріхи людства на тяжкі муки і смерть через

кійний і тривожний час? Якщо ти, дорогий читачу, вирішив стати миротворцем, то спочатку тобі треба примиритися з Богом, якщо ти ще не зробив цього.

Нагадую, що зробив для нас Бог: «Усе ж від Бога, який Ісусом Христом примирив нас із Собою і дав нам служіння примирення, бо в Христі Ісусі Бог примирив із Собою світ,

до нас! Ісус взяв на Себе нашу гріховність, щоб ми стали праведними перед Богом, немовбито ніколи не грішили! Ми каємося через усвідомлення своїх гріхів, ми визнаємо Ісуса своїм Спасителем і Господом нашого життя, ми запрошуємо Його в своє серце, щоб Він залишився там і провадив нас по життю, перетворюючи в Свій образ. Вірю в Спасителя Ісуса Христа ми примиряємось з Богом. Ми більше на раби гріха, ми стали дітьми Божими, стали новим творінням у Христі і стали творити добро і правду.

Мир, який приходить до нас після того, як ми увірували в Спасителя – це значно більше, ніж земний мир, це найвеличніший з духовних скарбів. Пізнати Христа – означає отримати багатство, яке більше усіх багатств, це означає місце в Царстві Небесному. І далі Бог бажає, щоб цей мир ми несли іншим людям. Щоб цей мир прийшов у наші сім'ї, у сусідські відносини, у колективи, де ми працюємо, у країну, де ми живемо, у церкву, до якої ми ходимо. Тож будемо пізнавати Того, Хто є мир наш – це Ісус.

Залишаючи землю, Господь Ісус заповів Своїм учням дещо більше, ніж золото, земні володіння, мармурові палаци – Він заповів їм Свій мир: «Мир залишаю вам, мир Мій даю вам; не так, як світ дає, Я даю вам. Нехай не тривожиться серце ваше і нехай не страхається» (Ів. 14:27)

І тільки увірувавши в Ісуса Христа і пізнавши мир, який Він нам залишив, ми стаємо миротворцями, як і наш Небесний Отець, стаємо блаженними, тобто щасливими. Як сказав Сам Ісус, «Нехай допоможе нам усім в цьому Господь» Амінь!

Олександр Волтарніст

розп'яття на хресті. Ісус Господь став між винуватим людством і гнівом Божим, прийняв на Себе удар. І донині стоїть між святим Богом і грішною людиною, заступаючись за неї, коли людина приходить до Бога в пошуках примирення. В Ісусі єдина надія на мир для змученої борінням людської душі, а також єдина надія на громадянську стабільність.

То як стати миротворцем в наш неспо-

не ставлячи в провину людям злочинів їхніх, і дав нам слово примирення. Отже, ми посланці від імені Христового і мовби Сам Бог умовляє через нас і від імені Христового просимо: примиріться з Богом! Бо Того, Хто не знав гріха, Він зробив жертвою за гріх, щоб ми в ньому стали праведними перед Богом!» (2 Кор.5:18–21). Які дорогоцінні слова! Алілуя, слава Богу за Його любов і милість

ВОДНЕ ХРЕЩЕННЯ

Спочатку давайте розберемося – що таке водне хрещення? Для християнина це один з важливих елементів християнського життя. Існує багато різних трактувань, визначень поняття хрещення. Але звернімося до першоджерела, а саме до Слова Божого. Перший раз хрещення згадується в Новому Заповіті, коли Іван Хреститель хрестив хрещенням покаяння, як символ старозавітного життя. У єврейській культурі такі обряди з водою як омивання рук або взагалі цілого тіла практикувалися на знак ритуального очищення, або ж свого покаяння в якомусь конкретному гріху або гріхах. І тут одразу ми бачимо, що не всім Іван Хреститель дозволяв хреститися: декому він відмовляв. Він не давав хрещення тим, у кому він сумнівався. У випадку фарисеїв та книжників він сказав: покажіть плоди свого покаяння. «А Іван говорив до людей, хто приходив, хреститися в нього: Роде зміїний, – хто навчив вас тікати від гніву майбутнього? Отож, учиніть гідний плід покаяння.» (Лк. 3:7) З цього робимо висновок, що у нашого покаяння повинен бути видимий плід.

Покаяння (метаноя – грец.) в дослівному перекладі означає переміна мислення. Образно кажучи, якщо раніше ми стояли спиною до Бога, то після покаяння ми повертаємось до Нього обличчям. Це дає нам можливість прийняти спасіння. Велике Доручення.

«Тож ідіть, і навчіть всі народи, християчи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа.» (Мт. 28:19)

Тут іде пряма мова Ісуса Христа, в якій він дає повеління своїм учням, щоб вони хрестили людей. Церква зараз це розуміє як одне з найважливіших завдань, які залишив по собі Ісус Христос для своїх учнів. Ми повинні прийняти те, що для Ісуса Христа важливими є всі аспекти, пов'язані між собою, які ведуть до Хрещення.

Отже, дивимось найперше, коли звертається Ісус Христос до учнів, що він їм каже: «ідіть і навчіть всі народи» в оригінальному перекладі це буде звучати так: ідіть і зробіть всі народи моїми учнями.

Другий аспект, про який каже Ісус Христос це «Християчи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа».

Третє, що Ісус Христос сказав, це: «навчаючи зберігати те, що Я передав вам».

Дуже важливо, щоб була збережена послідовність цих дій, їх достовірність і правдивість. Хрещення це не символ омивання тілесної нечистоти, а символ нашого зречення від нас старих. Коли людину занурюють в воду – це означає, що вона помирає для свого старого егоїстичного життя, яким вона жила тільки для себе. Коли ж людина вириває з води –

це означає, що вона починає нове життя, присвячене Ісусу Христу, і це виглядає як прототип нашого воскресіння з Ісусом Христом, так як Він помер і воскрес. Тому сам процес хрещення, саме явище, є важливим елементом християнського життя кожної людини, яка присвячує себе Ісусу Христу. Це свідчення перед людьми, церквою і світом взагалі про те, що

людина довіряє Богу керівництвом у всіх сферах свого життя. Також це свідчення і перед небом. Хрещення свідчить світу про те, що ми віримо в викупляючу жертву Ісуса Христа, в її повноцінність, силу і проголосуємо, що наша Вічність починається вже зараз, тут, на землі. Хрещення – це живе свідчення нашої приналежності до Божої сім'ї. Через жертву Ісуса Христа ми стали Божими дітьми.

Чи спасає водне хрещення? Чи має хрещення силу, саме в собі, без всіх інших аспектів, щоб спасти людину від вічних мук? Скажемо, що є в історії християнства випадки, коли людей спасала сама наявність віри в відкуплення їхніх гріхів ціною крові Ісуса Христа. При цьому ці люди не були хрещені водою. Тому скажемо відверто, що хрещення не володіє такою силою і міццю, щоб давати людині спасіння.

Це хибна думка яка прийшла до нас з язичництва. Але при цьому хрещення є важливим елементом Духовного зросту і життя християнина.

«Правда бо Божа з'являється в ній з віри в віру, як написано: А праведний житиме вірою.» (Рим 1:17)

«Бог же, багатий на милосердя, через Своє превелику любов, що нею Він нас полюбив, і нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом, спасені ви благодаттю, і разом із Ним воскресив, і разом із Ним посадив на небесних місцях у Христі Ісусі.» (Еф 2:4–6)

Існує ряд думок, які беруть свій початок у язичництві. Хрещення наділяється якимись магічними силами, надможливостями. І сам процес, обряд стає важливішим за Таїнство, яке відбувається під час прийняття людиною даного рішення і проголошення всьому світу свого вибору.

Чи може вийти так, що церква не надає хрещення? Так, як у випадку з Іваном Хрестителем, якщо людина не готова, церква може не надати таку можливість в якийсь період. Тому що це має бути свідченням того, що людина починає нове життя. Людина може знати Бога, любити Бога, боятися Бога... але готовність людини до Хрещення говорить саме про той рівень довіри до Бога, коли людина не зважає на те, що скажуть, подумают оточуючі, які наслідки її чекають як християнина. На цьому етапі життя важливою є думка Бога про нього. Коли людина довіряється і покладається тільки на свого особистого Спасителя, Відкупителя, на свого Творця – вона без страху і сумніву приймає хрещення.

«Отож, ми поховані з Ним хрещенням у смерть, щоб, як воскрес Христос із мертвих славою Отця, так щоб і ми стали ходити в оновленні життя.» (Рим. 6:4)

«А коли ми померли з Христом, то віруємо, що й жити з Ним будемо, знаючи, що Христос, воскреснувши з мертвих, уже більш не вмирає, – смерть над Ним не панує вже більше!» (Рим. 6:8,9). Центральна думка: не вмирає більше. І Павло проводить аналогію із нами, християнами: так і ми, померши для гріха, вважаємо себе живими для Бога. Повторю ще раз: ми, померши для гріха, живемо для Бога – інших варіантів не дано і взагалі не треба.

Отже, виходить, що хрещення містить в собі не тільки ритуал, але і духовний символізм. Віруюча людина, пройшовши водне хрещення, не належить більше собі.

Тому, приймаючи таке важливе життєве рішення як хрещення, варто задуматись, розважити і задати собі кілька запитань: – чи підтверджується моє бажання прийняти хрещення вірою в повноту сили спасаючої жертви Ісуса Христа?

– чи розумію я, що без цієї віри хрещення не дає мені гарантій і надії на вічність з Христом?

І якщо я не належу собі, а Христу, як це змінить моє життя?

Леся Ступак

ЦІННІСТЬ ЧАСУ

«Наші дні на землі – мов та тінь»
(1Хр.29:15)

«Отже, уважайте,
щоб поводитися обережно,
не як немудрі, використовуючи
час, – дні бо лукаві!»
(Еф. 5:15, 16)

В стародавніх греків було два слова для позначення часу: *хронос* – стосується послідовності подій, часу минулого, в якому все зникає; *кайрос* – стосується нового часу, який оновлює всі речі, це не вловима мить, яка завжди настає неочікувано, і тому нею дуже складно скористатися.

Стародавні народи вважали час основою всього існуючого. Невідвротна циклічність життя і смерті у суспільстві й природі здавна породили низку різних тлумачень і філософських теорій часу. Але до сьогодні, як уважають ті ж самі філософи, ЧАС є загадковим і незбагненим для більшості людей. Тим більше, що у його шаленому темпі людина не завжди встигає зупинитися хоча б на мить і замислитися над проблемою свого буття у просторі і часі.

Недарма, мабуть, древні греки вважали ЧАС (Хронос) початком усього сущого. Все породжує і поглинає неблаганний ЧАС – стверджується в орфічній теогонії стародавнього папірусу...

Може, когось це здивує, але виявляється, що й сьогодні дуже гостро стоїть проблема точного годинника. Над нею «ламають голови» найкращі годинникарі світу, а ускладнюється це ще й неухильним уповільненням темпу обертання Землі. Тим часом розбиваються літаки, вибухають ракети, катастрофи неточності часу тривають. А людство мчить кудись у простір, не віддаючи собі звіту – Куди? Для чого? А скільки Часу триватиме все це? Лише окремі філософи, такі як, наприклад, Мартін Гайдегер, уважають за потрібне закликати людство – зверніть увагу на час, зупиніться на мить, зверте свої годинники і напрям руху... бо буде пізно!..

Уявіть собі, що у вас є щось цінне, що вам довелося закласти у ломбард, бо у вас є борги або терміново на щось потрібні гроші. Що б ви робили, щоб повернути собі цю річ? Мабуть, намагалися б заробити, знайти ці гроші.

Час, який виділив нам Господь на цій землі, наданий нам як позика, щоб ми могли щось зробити. Все наше життя – не наша власність, це те, що Господь подарував нам.

Якщо дослідити з медичної та статистичної точки зору, то вірогідність твого народження дуже мала, шанс народитися саме тобі, саме від цих батьків, саме там і тоді складає 1 до 400 000 000 000 000 000. Твоє народження – це щось особливе, це те, що Господь запланував, що Він хотів, щоб сталося на цій землі. «*Бо Ти вчинив нирки мої, Ти виткав мене в утробі матері моєї, – прославляю Тебе, що я дивно утворений! Дивні діла Твої, і душа моя відає вельми про це! І кості мої не сховались від Тебе, я витканий був у глибинах землі! Мого зародка бачили очі Твої, і до книги Твоєї записані всі мої члени та дні, що в них були вчинені, коли жодного з них не було...*» (Пс. 139:13–16). Так співав Господу цар Давид.

Запитання в тому – з якою метою ти народжений на цю землю? Більшість людей проживає свій час, немовбито він нескінченний, вони не цінують час, особливо молоді люди. Іноді чуєш такі висловлювання: «*Як витратити час, як «убити» час*». Коли я чую такі слова, то так і хочеться сказати цим людям: ви вбивці. Вбивці часу, самого цінного на землі, не рахуючи людського життя. Час неможливо зупинити, неможливо додати. Він уходить і разом з ним уходять наші можливості.

Ось деякі цифри для розмірковування, на що ми витрачаємо своє життя:

- на сон ми витрачаємо третину свого життя – 25 років,
- на телебачення та інтернет – 9,5 років, особливо молодь, вони хочуть знати новини, які в їх життя нічого не приносять, це даремно потрачений час;
- на приготування їжі людина в середньому витрачає 2,5 роки;
- на вживання цієї їжі – 4,5 роки;
- на походи у магазин, на ринок, на шопінг – 8 років;
- майже 2 роки людина проводить у ванній кімнаті та вбиральні;
- на транспорт, дорогу (для водіїв це й стояння у «пробках») іде майже 9 років нашого життя;
- офісні працівники проводять за столом 7,5 років...

Що ж залишається, якщо, як говорить Слово Боже «*Дні літ наших – у них сімдесят літ, а при силах – вісімдесят літ...*» (Пс. 90:10)? Скільки часу ми можемо витратити на проповідь Євангелії? На роботі ми повинні працювати, інакше нас звільнять, вдома ми прийшли з роботи, поїли та лягли спати. А ще є час, коли ми хворіємо...Що ж остається?!

Озираючись на своє життя, ми можемо побачити, скільки розпочатих справ ми не закінчили. Справ, за які ми бралися і на певному етапі опустили руки та сказали «Я не можу». В моєму житті теж були такі випадки: починав на емоціях. Мені це сподобалось, я хотів це зробити, а потім не побачив підтримки, просування вперед – і просто пішов. Не те щоб не захотів це робити, просто не закінчив. Мій час, мої зусилля, мої фінанси були потрачені марно.

Якщо ми подивимось на життя людини, то побачимо, що воно непередбачуване, ніхто крім Господа не знає, що буде далі. Ніхто не знає, скільки років йому судилося прожити на цій землі.

Ось історія двох братів. Обидва почали своє служіння приблизно у віці 30 років, та ні один не дожив

до 34-х...Ім було дано всього лише 3 роки служіння. Це Іван Христитель, якому відрубали голову, та Ісус Христос, якого розп'яли. Всього 3 роки служіння!

Ми завжди думаємо, що в нашому житті ще буде «завтра». Один мій друг попав в автокатастрофу. У нього були великі плани: він готувався до весілля, його чекала вдома наречена. Він їхав із свого села у Львів, і автобус просто переїхав його автомобіль, зрізавши верх... Пасажири, який сидів поруч, залишився живим, а мій друг загинув. Чи думав він, що так закінчиться його життя?..

Ми маємо даний нам Господом відрізок часу довжиною в життя. Але воно не у нашій владі. І якщо сьогодні ми можемо щось зробити для Господа – будемо це робити замість того, щоб шукати виправдання: я не можу, не вмю... Часто, коли ми бачимо яку-небудь Божу справу та хочемо її робити, в серці з'являється острах: я не вмю цього робити. Але, як написано у Слові Божому – «*Я все можу в тім, Хто мене підкріплює, – в Ісусі Христі*» (Філ. 4:13). У Господа є ресурси та є люди, які можуть підтримати підтримати, показати, як це робити, якщо ти хочеш це робити. Хто хоче працювати – шукає можливості, хто не хоче – шукає виправдання: я не маю часу, я вже старий...

Якби Ісус прожив більше років, скільки всього Він міг би зробити, скільки проповідей сказати для Свого народу! Але у Бога було Своє призначення.

«*І коли ви Отцем звете Того, Хто кожного, незважаючи на особу, судить за вчинок, то в страху провадьте час вашого тимчасового замешкання*» (1 Пет. 1:17). І ще: «*Через це не будьте нерозумні, але розумійте, що є воля Господня*» (Еф. 3:17).

Не будьте нерозумні та в страху провадьте час – тобто розмірковуюйте про те, як це – не бути нерозумними: дивитись на те, що тобі дано Господом, більш глибоко.

У нас завжди є можливість щось зробити для Господа. Коли грішниця помазала Ісуса дорогоцінним миром, учні сказали: «*...Нащо таке марнотратство? Бо дорого можна було б це продати, і віддати вбогим*». Зрозумівши, Ісус промовив до них: «*Чого прикрість ви робите жінці? Вона ж добрий учинок зробила мені. Бо вбогих ви маєте завжди з собою, а Мене не постійно ви маєте*» (Мат. 26:8–11)

У нашому житті завжди трапляються ситуації, коли до нас хтось

звертається, приходить, ми бачимо чийсь потребу, знаємо, що можемо допомогти, але всередині нас щось відбувається, ми маємо свої плани – і проходимо мимо. Але може статися, що такої можливості ми ніколи вже не будемо мати. Зробити добро. Допомогти. Взяти участь. Іноді це потребує фінансів і часу. Але винагорода наша у небесах.

Ще один приклад для нас про можливість щось зробити: Ной дуже довго попереджав людей про потоп. Коли двері ковчегу закрились, почався потоп, і ніхто уже не міг зайти. Ми щось робимо, Господь говорить та наполягає, і наше серце або відкрите, або закрите. Отже, не будемо нерозумними. Будемо мудрими, щоб хтось (або щось) не крав вашого часу.

Що є воля Божа? Щоб наше життя, дане нам Богом, було витрачене для Нього, щоб ні на хвилину ми не почали думати, що те, що ми маємо – це наше, ми можемо ним розпоряджатися. У церкві завжди є труд.

Планувати – нормально, але не нормально не радитись з Господом. І коли ти вранці стаєш на коліна – скажи: нехай Твоя воля звершиться через мене та в моєму житті.

Я часто знаходжусь за кермом, і були такі випадки, що я не знав – повернуся додому чи ні. Коли ти виїздиш з дому, ти ввіряєш себе у руки Божі. Підвозячи попутника, ти можеш просто промовчати, а можеш проповідувати про Христа. Цієї можливості може більше не бути. Ти або використаєш її, або ні.

Час даний нам для того, щоб прославити Господа, а не себе. Все, що маємо, повинно повернутися до Нього: «*Бо все з Нього, через Нього і для Нього!*» (Рим. 11:36). Христос сказав: «Я прийшов виконати волю Того, що послав Мене». Ми також повинні виконати волю Того, хто дав нам життя.

І на завершення цієї теми хочу навести слова всесвітньо відомого проповідника Біллі Грема:

«Мої дні – як похилена тінь...» – так писав у 102 псалмі цар Давид.

Ви знаєте, скільки хвилин у добі? 1440. А скільки годин у тижні? 168. Мені здається цікавим, що багаті не можуть купити більше годин, вчені не можуть винайти нові хвилини, ви навіть не можете заощадити час, щоб витратити його у інший день. У вас цейтнот – нестача часу, і ви думаєте: я хотів би зберегти трохи часу на завтра, але це неможливо. Ви обраховуєте свої дні, ви усвідомлюєте важливість кожного Божого дня. «ви, що не відаєте, що трапиться завтра, – яке ваше життя? Бо це пара, що на хвилину з'являється, а потім зникає!..» (Як. 4:14).

Час обрушується на нас. Скільки ще залишилось жити? У Псалмоспівах цар Давид просив Господа згадати, який короткий наш час: «...чоловік – як трава дні його, немов цвіт польовий – так цвіте він, та вітер перейде над ним – і немає його, і вже місце його не пізнає його... А милість Господня відвіку і довіку на тих, хто боїться Його...» (Пс. 103:15–17). Подумайте над цим – Бог буде вічно, а людина на цій землі – як похила тінь. Ми всі вмираємо. Скільки тобі ще залишилось?

Але у Господа є мир та любов. Сьогодні Він бажає простити Вас, дати Вам шанс. Неважливо, скільки часу ви провели даремно в минулому, у Вас все ще може бути «завтра»!

Не запізнитесь примиритися з Господом!

Володимир Байдак

У різних країнах християнського віросповідання Новий рік відзначався у різні дні і навіть пори року: 1 березня, 1 вересня, 25 березня, 23 вересня і 25 грудня. Стародавній Рим ототожнював прищестя нового року з початком робіт на полях. Свято у римлян звалось Сатурналії, на честь бога Сатурна. Незвичайною традицією свята жителів Стародавнього Риму було спільне застілля господарів і рабів. Багаті обдаровували бідних, незможні також готували символічні подарунки (фрукти, квіти, гілки зелених рослин). 1 січня свято почали відзначати лише в 46 році до нашої ери. Його переніс великий римський імператор і полководець Юлій Цезар. У цей день громадяни Римської імперії приносили всілякі жертви богу Янусу. Перший день року для них вважався сприятливим. Саме з нього починали вестися найбільш важливі справи.

Французи відзначали Новий рік спочатку 25 грудня, а вже потім 1 березня; у 12-му столітті торжество збіглося з Великоднем. З 1 січня Новий рік почав святкуватися лише з 1564 року, про що свідчить указ короля Карла дев'ятого. В Англії та Німеччині такий указ від уряду був виданий в 18-му і 17-му століттях відповідно.

Цікаво, що в багатьох країнах Новий рік хоч і вважається святом, але не скасовує потреби виходити на роботу. На відміну від європейських країн, де в більшості випадків робочим днем вважається вже 2 січня, японці і китайці працюють 1 січня. У цей день не скасовують навіть шкільні та студентські заняття, адже в Китаї свято нового року споконвіку відзначають в кінці січня — початку лютого.

На Україні з самого початку новий рік відзначали в ту пору, коли все навколо оживало, тобто навесні. З огляду на нерозривний

зв'язок українців з природою та роботою на землі початок року пов'язували з початком нового сезону сільськогосподарських робіт. Трохи пізніше, підтримуючи церковні звичаї, наші предки почали відзначати новий рік у вересні. А ось свято 1 січня прийшло до нас тільки в 1700 році. Новий рік, який наступав 1 березня, вважали святом весни, сонця, нового врожаю. За часів Київської

з юліанського календаря на григоріанський, і в 1919 році новорічне свято настало на 13 днів раніше, ніж у попередні роки. У розпал Громадянської війни такий факт мало хто помітив. Зате пізніше сформувалася традиція зустрічати Новий рік двічі, і на території колишнього Радянського союзу з'явилось унікальне свято — Старий Новий рік.

В українців протягом тривалого часу традиційним святковим символом Нового року вважалася, як не дивно, не зелена ялинка, а «дідух». Він виготовлявся з першого зібраного в цьому році снопа. Окремо соломкою обплітали декілька десятків пучків, зробивши пишний сніп, який повинен був мати широкую основу, щоб «дідух» міг стояти. Виріб потім прикрашали різнокольоровими стрічками, паперовими чи сухими квітами. У будинку прикрашений «дідух» ставили напередодні Різдва, він символізував зв'язок з родиною та предками. Як на мене, то перехід з 31 грудня на 1 січня — це

кінець минулого року та початок нового. Для віруючих людей це чи не найкращий час, щоб зупинитись, поміркувати та провести аналіз своїх вчинків, досягнень або втрат. В Україні це таке прислів'я: «як зустрінеш Новий Рік, так його і проведеш». Тож, якщо почати з пересмислення свого повсякдення, то новий рік для нас стане початком нового життя та втіленням гарних ідей та усіяких добрих справ. Починаймо його з примирення, з теплих обійм та доброго слова, з молитви та пошуку Бога в серці. Також не забуваймо, що Новий Рік — це гарний привід подякувати Богові за життя та можливість прожити ще один рік, насолоджуючись кожною миттю спілкування з Господом та родиною. Тож нехай це сімейне свято надихає нас на гарні вчинки та сповнює радістю та любов'ю!

Костянтин Скобелев

З Різдром Христовим, Україно!
В зимові радісні свята
Хай кожен дім, кожна родина
Відчують благодать Христа.

Чудовий, з ангельських уст вістиці
Дві тисячі минуло літ,
Але й сьогодні в кожнім місці
Вона звучить як заповіт.

Для вас Спаситель народився –
Радійте, тіштесь усі!
Сам Бог для нас, людей, явився
У славі, величі й красі.

Родивсь у яслах, на соломі,
Щоб пастухи і мудреці
Прийшли й побачили у Ньому
Царя й Спасителя душі.

Щоб і сьогодні кожен житель
Українських милих сіл і міст
Сказав усім: «Це мій Спаситель!»
Я серце в дар Йому приніс».

І зацарює в тому серці
Його любов і доброта.
Й душа, врятована від смерті,
Прославить Господа Христа.

І зникне гіркота полінна,
Добро настане, краса.
Не вмере, не згине Україна,
Як прийме благодать Христа.

Михайло Клекоць

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути
Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельська церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ,
ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія КВ № 20494-10294ПР

Поштова адреса: а/с 5627, м. Вінниця, 21011, Україна
Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш новий рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень – для благодійних внесків – № рахунку: 4731 2191 0403 7134 МФО 305299, ОКПО 14360570 Вф ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування на карту 5167987208606315 Ісоян Карен Григорі

Віддруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м.Вінниця, вул.Чехова 12а, тел: (0432)55-63-97. Зам.1820712 Наклад: 2000 примірників.

